

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 80.

26de juli 1891.

17de aarg.

Den gamles trøst.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstod. I pakter til en adresse paa over 5 ekspl. leeres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Et mindre hyggeligt lægebeføg.

ung og trykkende laa taagen ober kjæmpebyen London. Stjont gaslygterne var tændte, formaade deres sin kun at oplyse en meget ringe omtreds, og nærliggende gjenstande var stilkte af taagelaget som af en tyk væg, ja selv lyden havde vanskeligt for at trænge sig gennem den tykke, og tunge luft. Træt vandrede doktor Kooper hjem efter en del sygebeføg og glædede sig til at kunne tilbringe resten af dagen i sin families skjød. Han førte et meget lykkeligt familieliv sammen med sin kjære hustru og sine tre børn, hvoraf den yngste var en liden treaarig pige.

Doktoren var knapt kommen hjem og havde faaet taget en anden frakke paa, da han hører en sagte banken paa sin dør og straks efter en barnestemme bede om lov til at komme ind. Det var den lille Elen. Hun behøvede ikke at vente; et sieblik efter holdt faderen hende i sine arme og løstede sin lille lyslokkede pige høit op i veiret. Derpaa maatte den lille sidde paa hans knæ og fortælle alt, hvad hun havde oplevet, medens han var borte; men hvad hun især havde at berette var, at hendes dukkehoved var gaaet istykker, og at endelig den snille papa maatte søge at gjøre det istand igjen.

Medens de saaledes sidder fredelig sammen, høres med engang høie stemmer ude paa gangen, Doktoren lyttede. Det var tydelig husets tjener og et menneske, der vilde tale med lægen og endelig vilde ind.

„Ja, men jeg siger Dem, at min herre ikke vil tage imod nogen nu. De faar komme igjen i kontortiden imorgen.“

„Imorgen!“ udbrød manden med en haanende latter, „men jeg har jo sagt Dem, at min yngste er kommen tilskade, og at der trænges sieblikkelig hjælp. Jeg har vogn holdende udenfor.“

Den lille derinde slyngede sig ængstelig ind til faderen ved at høre de barske stemmer paa gangen, og hun holdt fremdeles sine arme slyngede om faderens hals, da denne traadte ud for at gjøre en ende paa den lidet venlige ordstrid. Ved døren stod en høi mand; han var pent klædt, men hans dragt havde et noget fremmed snit. Han saa med et skarpt blik, der havde en forunderlig tvingende magt, paa lægen og sagde:

„Mit navn er Jonston. Jeg er“, fortsatte han i en høilig og ærbødig tone, „kommen til Dem i den overbevisning, at De ikke vil afslaa min bøn. Min yngste har faaet en stor flis i foden, er meget daarlig og min livslykke er afhængig af hans helbredelse. Vær saa snild at skynde Dem, og tag forbindingsfager og kloroform*) med.“ Atter rettedes de forunderlige magtstjælende øine spørgende paa lægen.

Denne havde glædet sig til at kunne have ro en stund, men han var en for god kristen til ikke at ville komme et medmenneske til hjælp, selv om det ikke faldt behageligt for ham selv. Ved at betragte sit eget barn kunde han tænke sig til de sølleser, som en far maatte have, naar han var opfyldt af frygt for et kjært barns liv, og dette bragte ham straks til at fatte sin beslutning. Han satte lille Elen fra sig med et kys, hentede frem en del forbindingsfager og spurgte efter den syges alder.

„Na, omtrent et aar“, var svaret.

„Og han kan allerede gaa? Jeg syntes, De talte om en stor flis i foden.“

*) Et bedøvende middel.

„Ja, meget godt“, svarede den anden kort.

„Men du vil jeg paa grund af den lilles alder ikke anvende kloroform“, sagde lægen; „moderen faar holde ham paa fanget, medens vi behandler ham.“

„Ja, men jeg vil ialfald, at De skal tage kloroformen med. Den lille er af en noget uslyrlig natur, og af moderen kan vi ingen hjælp vente; thi hun er ikke tilstede. Men vær saa snild at skynde dem.“

Lægen ryttede paa hovedet, men fulgte dog med og snart efter sad de begge i en bekvem vogt, hvis kufft med stor færdighed trods taagen fandt frem gennem det virvar af gader, som førte hen til Jonstons opgivne bolig. Stjont doktoren paa grund af den tykke taage havde vanskeligt for at faa overblik over de gader, de hørte igennem, kunde han dog forstaa, at hans tauses nabo ikke boede i de mere fornemme bydele. Imidlertid hørte det hus, som de stansede ved, ikke til de værste, som han under sin lægevirksomhed havde besøgt.

Jonston gjorde en haandbevægelse til lægen til tegn paa, at han skulde følge efter. Vognen skulde vente, indtil han kom tilbage. Maalet for deres vandring viste sig ikke at være selve den bygning, som stødte til gaden; men efter at have gaaet gennem et rummeligt gaardsrum kom de til et hus, der nærmest lignede en stal, og hvorfra en dæmpet brølen lød ud til dem.

Jonston tænkte en lygte, hvis klare skin satte doktoren istand til nærmere at betragte de omgivelser, hvori de befandt sig. Han stansede og blev et øieblik staaende tvilraadig ved indgangen til bagbygningen. „Hvorhen er det, De fører mig?“ spurgte han; thi stedet lignede meget lidet en familiebolig.

„Til min yngste“, var svaret, „vær saa venlig at følge med videre.“

Stjont doktoren ellers ikke manglede personligt mod, følte han sig uhyggelig tilmode ved sin ledsagers underlige opførsel og de besynderlige omgivelser, og hans uro blev

ikke mindre, da de kom ind i et næsten tomt rum med blot nogle faa møbler i, og saa Jonston stange udgangsdøren og stille nøgelen i sin lomme. Der blev imidlertid intet tid til lange forklaringer; thi i samme øieblik hørtes fra et tilstødende værelse et hjerteskjærende smerteshyl, et jammerudbrud, som bragte haarene til at rejse sig paa doktorens hoved og hans hjerte til at banke med voldsomhed.

Intet menneskeligt væsen, og allermindst et lidet barn, kunde være istand til at udføre saadanne toner. Men Jonston bemærkede med en spottende latter:

„Hører De? Min yngste' kalder paa Dem! Har De kloroformen færdig?“

Doktor Kooper svarede ja. Før gaaden blev løst for ham, havde han en følelse af, at han maatte tage afsked med livet, og en ubillkaarlig gysen bemægtigede sig ham. Han var hjælpeløs i denne mands haand, uden at han var istand til at gennemskue hans planer.

Endnu engang lod den fremmede sit blit glide henover sit offer. „Blot ikke hange! Man maa optræde med bestemtighed ligeoverfor min yngste.“ Med disse ord aabnede han en ny dør, skjød doktoren ind og lod hele lyset fra lygten falde paa hovedet af en ung løve, hvis lynende øine mødte lægens, og hvis skarpe hvide rovtænder lyste ham imøde.

Stjont løsningen af gaaden saaledes ikke netop var af den behageligste art, bevarede dog doktoren sin fulde aandsnærværelse. Før det af smerte tirrede dyr havde kunnet gjøre et angreb paa de ubekomne gæster, havde han bedækket dens hoved med et med kloroform vædet stykke tui, hvilket heldigvis ikke forveilede sin virkning, og det bedøvende middel var heldigvis tilstrækkeligt til at holde dyret bevidstløs, indtil den dybt indtrængte flis var borttagen og det saarede sted forbundet.

Først da de atter havde den sterke dør

til buret mellem sig og den unge byrenes konge, kunde lægen paany trække pusten, idet han strøg sig med haanden over panden, ligesom for at jage bort en uhyggelig drøm. Jonston lod ikke til at brøde sig om de bebrejdelser, han fik, forbi han saaledes uforberedt havde udsat ham for livsfare; havde kloroformen et øieblik svigtet sin virkning, vilde de med operationen forbundne smerter jo have bragt dyret i raseri.

„Min velstand“, sagde den fremmede, „min hustrus og mine børns forsørgelse er afhængig af disse mine dyr, hvoraf jeg i denne bygning har et helt menageri; men ingen af dem er mig saa kjær, som denne unge løve, som jeg selv har opfostret. Hvis hr. doktoren har lyst, skal jeg kanske faa lov til at vise Dem et pragtseksemplar af en tiger og to hyæner.“

„Nei, mange tak!“ udbrød lægen med et ubilkaarligt smil. „Jeg nærer ingen lyst til at gjøre nærmere bekendtskab med deres dyr; jeg har faaet mere end nok ved denne ene prøve.“

Jonston bukkede og spurgte, hvor meget han havde at betale, idet han tog frem en pung med guldpenge. „Forlang kun! De har bevist mig en stor tjeneste. En mindre modig mand vilde aldrig kunnet klare det, og hvis jeg havde sagt Dem alt aabent paa forhaand, vilde vist ogsaa De have bævet tilbage derfor. Af den grund tog jeg min tilflugt til en liden list.“

„Som kunde have kostet mig livet“, afbrød den anden. „Men nu, da jeg, Gud være takket, har sluppet helstindet fra det, har jeg blot det ene ønske snarest mulig at komme bort herfra igjen. Vaas op døren og fik deres penge til Dem igjen; mit liv er ikke tilsalgs for guld, og nogen betaling for et saadant sygebesøg har jeg vanskeligt for at sætte.“

Da doktoren efter sin hjemkomst ved aftenbordet fortalte aftenens oplevelser for sin familie, blev de høist forstrækkede, og da

Elen, før hun lagde sig, bad sin aftenbøn, glemte hun ikke at takke Gud for papas redning.

Nogle dage senere skinnede atter solen klart ned over den mægtige hovedstads tårne og tinder. Doktor Kooper benyttede det delige veir til at tage sig en spadsertur i et nærliggende parkanlæg sammen med sin lille datter. Da kommer hans tjener hen til ham med en firkantet kasse, som et bud havde overbragt tilligemed en venlig hilsen til lille miss Elen.

Nysgjerrig, men forsigtig lettede barnet paa det med en del huller gjennemborede laag, og til hendes ubeskrivelige glæde hoppede en nydelig liden abekat ud og bragte ved sine morsomme spring og hop selv den alvorlige doktor til at le. Et sølvkjede hindrede dyret fra forsøg paa flugt, og til abens halsbaand var fæstet en seddel, hvorpaa der stod skrevet: „Foto bringer doktor Kooper den hjerteligste tak fra hr. Jonston.“

Barnetro.

I et hus i London var der udbrudt en forfærdelig ildebrand. Folkemassen ventede i den højeste spænding paa, at den modige brandsoldat Kristoffer Brun skulde komme lykkelig ud af den brændende bolig. To børn befandt sig nemlig i et af de indre værelser, og det var for at frelse disse, at Brun havde styrtet sig ind i røgen og flammerne.

Da han kæmpede sig frem til det øverste værelse, hørte han en barnestemme sige: „Willie, kjære Willie, jeg hører tydelig vor herre Jesus skridt; han kommer for at frelse os. Han skal nok passe paa dig, Willie, og ogsaa paa mig, for han elsker os. Lig nu ganske stille under teppet, ellers kvæles du af røgen.“

Brun reb døren op, svøbte gutterne ind

i teppet og styrtede ud af værelset til det vindu, op til hvilket brandstigen stod. Da han var kommen ud af vinduet, styrtede taget sammen med et vældigt brag. Den ældste gut slyngede da sine arme om brandmandens hals, saa ham spørgende ind i øinene og sagde: „Er du vor herre Jesus? Na, hvor jeg er glad over, at du kom og reddede os!“

Kristoffer kunde ikke svare. Han havde ganske vist kun været nogle faa minutter inde i det brændende hus; men dette havde syntes for tilfuerne at være ligesaa mange timer. Et raab af beundring og glæde udbrød, han kom tilsynne i vinduet med et barn paa hver arm, han gik ned ad stigen med sikre skridt, men da han havde betroet børnene til andres omhu, faldt han besvimet om. Hans arme, hænder og ansigt var bedækkede med forfærdelige brandsaar.

Han blev ført til det nærmeste sygehus og pleiedes med den største omsorg, og snart var han udenfor al fare. Han laa der saa lykkelig paa sin sygefeng; thi guttens barnlige ord og enfoldige tro paa den herre Jesus gjenløb endnu i hans indre og kaldte tanker tillibe, som ganske overvældede ham. Hans første ord, da han atter var kommen til bevidsthed, var: „De kjære børns tro har styrket min; herefter vil jeg leve helt for Jesus.“

Om denne tapre brandsoldat sagde hans kamerater senere: „Hans kristendom lyser ligesaa klart som skjoldet i hans brandhjelms.“

En hindupige i søndagsskole.

Den nye søndagsskole-missionær for Indien, Dr. Phillips, fortalte ifjor i England følgende lille træf, der viser, hvad det koster for en liden hedningepige at ville høre Jesus til:

Det var engang i en indisk søndagsskole, at en liden pige mellem ti og tolv aar kom grædende ind. Hendes lærerinde spurgte da

om grunden. Barnet svarede: „Der er en afgud i vort hus, og hver morgen og hver aften skal vi alle sammen, far og mor og bror og søstre, falde ned foran den og tilbede den. Da mor nu sagde til mig, at jeg skulde være med, sagde jeg: „Nei, mor, jeg kan aldrig mere falde ned for den afgud.“ Mor blev meget vred og slog mig, og først da hun var bleven lidt roligere, spurgte hun mig om, hvorfor jeg ikke vilde. Jeg svarede: „Mor, jeg gaar til den kristne skole under Tamarindetræet, og der har min lærerinde lært mig de ti bud. Men det første bud siger: Du skal ikke gjøre dig noget udskaret billede og heller ikke falde ned og tilbede det. Min lærerinde har fortalt mig, at der er kun en Gud og skaber, og at jeg skal elske og tilbede ham alene. Mor, jeg kan aldrig mere tilbede den der, — saa faar du slaa mig, saa meget du vil. Jeg har lært at bede til Jesus Kristus, og jeg gjør det hver eneste dag.“

Guds ord gjør den vankundige vis.

En engelst geistlig besøgte i 1844 døvstumme-institutet i London for at høre om man ogsaa her vidste noget af det trosterige sandhedens evangelium. Han gjorde da den glædelige erfaring, at de stakkels døvstumme børn var ret og vel underviste i Guds ord, saa de med passende bibelsteder kunde besvare fremsatte spørgsmaal. Straks han nemlig havde spurgte: „Hvem har skabt verden? greb en gut griffel og table og skrev: „J begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden“ (1 Mos. 1, 1). Og da han spurgte: „Hvorfor er Kristus kommen til verden?“ skrev gutten: „Det er en troværdig tale og aldeles værd at annammes, at Kristus Jesus kom til verden for at gjøre syndere salige, iblandt hvilke jeg er den første“ (1 Tim. 1, 13). Men det mest rørende var spåret paa det tredje spørgsmaal: „Hvorfor er du født døv og stum?“ „Fader, det var saaledes behageligt for dig“ (Math. 11, 26).

Henriks sidste ord til sin døende moder.

„M, moder, jeg holder saa meget af dig! Jeg vilde ønske, at du ikke var syg!“ sagde den lille blaasiede Henrik, idet han kjærlig slyngede sine arme omkring den blege, syge moders hals.

Et øieblik efter stormede Henrik med blussende kinder og fyrige øine ind i moderens værelse og sagde: „Moder, maa jeg gaa ud at løbe paa støtter med Edvard og Karl? Det er saa herligt veir til at løbe paa støtter idag!“

„Nei, min kjære gut,“ svarede moderen ømt, „jeg vil helst, at du lader det være idag; thi isen er langt fra fikker endnu.“

„Men du er jo bestandig syg og gaar ikke ud, moder,“ svarede Henrik fortrædelig, „hvorledes kan du da vide, om isen er sterk eller ikke?“

„Alligevel bør du adlyde mig, min gut,“ vedblev moderen i en kjærlig og bestemt tone. „Du ved, hvormeget jeg holder af at have dig hos mig. Du sagde jo nylig, at du holder saa meget af mig, — vis det da nu ved at blive hos mig.“

„Men jeg vil ikke blive hos dig! — Jeg holder ikke en smule af dig, moder!“ svarede Henrik mut, idet han stormede ud af døren og smækkede den i efter sig.

En times tid efter at denne samtale havde fundet sted, hørtes der i husets forstue skridt af kommende mænd.

Den letfindige gut var falden i et hul i dammen, og et par mænd kom nu slæbende med ham paa deres arme til hjemmet.

Moderens aarvaagne øie opfangede snart den usebvanlige lyd, — hendes hjerte skjælvede, og i feberangst raabte hun: „Jeg hører dem — det er min Henrik! — O, jeg følte, det vilde gaa saaledes; — er han død?“

„Nei, han er ikke!“ sagde en af mændene heroligende.

Men moderen hørte intet. Støbet havde været for haardt til, at hendes svage legeme kunde bære det: hendes aand var gaaet bort for at samles med hendes Frelser.

Da Henrik kom til sig selv, var de første ord, han ytrede: „O, hvor jeg vilde ønske, at jeg ikke havde sagt til min moder, at jeg ikke holdt af hende!“

Stakkels gut! — de lod ham sove den nat i uvidenhed om det store tab, der var tilfødt ham. Den næste morgen førte de ham ind i den dødes værelse. Idet han betraaede dørtærskelen udbroød han: „Moder, jeg holder af dig!“

Han ilede derpaa hen til sengen for at kysse hende; men hendes læber var kolde, blege og ufølsomme. Intet gjentys besvarede hans inderlige og hjertelige kys. Hendes stive haand gjengjældte ikke hans varme haandtryk. — Nu først vidste han, at hun var død, og under en taarestrøm udbroød han hulkende: „Moder, moder! jeg holder af dig nu! O, moder, moder, tilgiv! — har du ikke et eneste trøstende ord, du kan tale til mig, kjære, kjære, dyrebare moder?“

Men nei, — hun kunde ikke mere tale til sin gut: — og de sidste ord, han havde sagt til hende, havde været: „Jeg holder ikke en smule af dig moder!“

O, hvor disse ord ringede for hans øren og stak ham i hjertet.

Selv den dag idag, skjønt Henrik er en sølophaaret olbing, tænker han aldrig paa disse ord uden med en følelse af anger og med et dybt suk. Hvis Henrik var millionær, vilde han villig give bort sin hele formue for derved at kunne udslette disse letfindig udtalte ord af sit livs historie.

Firkantgaade.

Af bogstaverne a a b e e h l l n n r o o s s t dannes fire ord, der i ordnet stilling kan læses baade vandret og lodret, nemlig 1. Et navn. 2. Ligesaa et navn. 3. Et keisernavn. 4. Et stort hus.

Gunerius Olsen.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 28.

Visdomstænder.